

broj 4 / godina I / maj - jun 2005.

anarho-sindikalistički

Mesečnik Sindikalne konfederacije
„Anarho-sindikalistička inicijativa“
sekcije Međunarodnog udruženja radnika i radnica

Bilten

**Socijalni dijalog:
dijalog lopova, kriminalaca i pokvarenjaka**

Međunarodne akcije protiv nesigurnosti radnog mesta

Prvi maj - dan borbe

Uvodna reč

Ovaj broj Anarho-sindikalističkog biltena po mnogo čemu je drugačiji od prethodnih brojeva. ASB je mesečnik beogradske lokalne grupe ASI, ali ovaj broj će biti distribuiran na teritoriji cele Srbije, u mestima u kojima lokalne grupe i kontakti ASI nisu u mogućnosti da štampaju svoje glasilo. Takođe, tiraž ovog broja je znatno veći, umesto hiljadu primeraka odštampano je pet hiljada primeraka ASB.

Nadamo se da će ASB pročitati mnogo više od pet hiljada ljudi, zato, kada pročitate ASB prosledite ga dalje. Pozivamo se zainteresovane da nas kontaktiraju i priključe nam se u borbi protiv Države i Kapitalizma.

Zdravlje ★ Anarhija ★ Kolektivizam

Uređivački kolektiv ASB

Nadnica za strah

Kapitalizam je zasnovan na strahu i strahom se održava. Ovu tvrdnju je lako dokazati. Sa jedne strane radnici i radnice strahuju za svoju egzistenciju, boje se gubitka radnog mesta, smanjenja plata, boje se posledica koje mogu snositi ako stupe u štrajk ili se na bilo koji način pobune protiv onih koji ih more. Sa druge strane, kapitalisti se boje radnika, preciznije – boje se organizovanih, radikalnih, odlučnih, klasno svesnih radnika i radnica. Boje se ideja koje su proizišle iz radničkog pokreta, a za koje su mnogi radnici u prošlosti, pa i danas, verovali da su kadre da promene svet. To su socijal-revolucionarne ideje brojnih anarhista i komunista koji su se u prošlosti borili za bolje uslove rada, bolje plate, bolju sigurnost na radu. Mislite da je osmočasovno radno vreme palo sa Marsa? Nije! Radništvo je samo krvavim borbama sa kapitalistima i državom uspeo da izbori osmočasovno radno vreme. A pravo organizovanja u sindikate? Da li je ono palo sa Marsa? Nije. Baš kao ni pravo na štrajk. Ovo su u svoje vreme bili izuzetno radikalni zahtevi, kao što je sada radikalno zahtevati četvoročasovno radno vreme, bez smanjenja plata i prava. Približavamo se korenu njihovog straha. Kako da se izborimo za skraćenje radnog dana, bez smanjenja plata i prava, danas, u Srbiji? Tako što ćemo se organizovati u snažne radničke organizacije – revolucionarne anarho-sindikate, koji će npr. organizovati opšti generalni štrajk. Jer mi smo ti koji proizvode, kopaju, poslužuju, rade u fabrikama i firmama, kioscima i prodavnicama. Mi kopamo uglj, vadimo naftu, pravimo struju, prečišćavamo vodu i odnosimo smeće. Kada mi stanemo sve staje. Toga se oni boje. Zato revolucionarne anarhističke ideje predstavljaju kao ekstremne i opasne. Opasne, da, ali za koga? Zato pokušavaju da nas podele po nacionalnoj, polnoj i svakoj drugoj osnovi, jer se boje našeg jedinstva.

Ali, stvar nije tako jednostavna postoje i drugi strahovi za koje nije toliko očigledno da su posledice kapitalističkog

društvenog ustrojstva. Recimo strah da vaše dete neko ne prebije ili izbode na ulici. Ovo je realan strah, ali proučimo malo detaljnije celu stvar i videćemo da je eskalacija nasilja posledica opšteg siromašenja, nedostatka perspektive kod mladih ljudi, velikih socijalnih razlika, bogataša i mafijaša koji se veličaju u medijama itd. Dakle pošto su svi nabrojani uzroci eskalacije nasilja posledice kapitalizma lako zaključujemo da je i samo nasilje posledica kapitalizma. No, ljudi se tražeći zaštitu od nasilja, pljačke i kriminala okreću upavo uzročnicima – kapitalizmu i njegovom čuvaru, Državi. Pa onda kao reakciju na nasilje među mladima država uvodi policiju i kamere u škole, trenirajući decu da poštuju autoritet i da budu slepo poslušni. Tako se stvara armija budućih poslušnih radnika, koji se neće buniti na male plate, težak i prekovremeni rad, i koji neće štrajkovati kao njihovi roditelji danas. Eto, tako kapitalizam reprodukuje sebe i drži nas potčinjenima.

U Americi i zapadnoj Evropi u poslednjih desetak godina javio se jedan novi strah, u pitanju je strah od terorizma. No, strah od terorizma je samo moderna zamena za jedan stariji strah – strah od atomskog rata. Terorizam se pojavio kao pogrešan i neadekvatan odgovor na imperijalističke težnje zapada, jer teroristi su uglavnom poreklom iz zemalja čije je stanovništvo prilično propatilo zbog politike zapadnjačke buržoazije, no sa druge strane ako pogledamo ko su žrtve većine terorističkih napada videćemo da su mahom u pitanju radnici. Dobar primer je napad na madridski metro 2004. godine u kome su teroristi ubili preko 1200 radnika. I opet možemo videti da je kapitalizam uzrok terorizma, pa samim tim i straha od terorizma. Pretnja terorizmom, a posebno biološkim terorizmom, rađa jedan iracionalan strah koji Državi omogućava lako manipulisanje narodom. Pa tako država uvodi mere koje ukidaju teško izborena radnička prava i slobode, povećava represiju i podstiče paranoidnu atmosferu.

Šta je ASI?

Sindikalna konfederacija Anarho-sindikalistička inicijativa (ASI) je propagandno/borbena, anarhistička, preciznije anarho-sindikalistička, organizacija.

Borimo se za društvo koje će biti bazirano na individualnoj i kolektivnoj slobodi, ravnopravnosti, solidarnosti i međusobnoj pomoći; lišeno svih oblika represije, hijerarhije i vlasti čoveka nad čovekom. Smatramo da je za ostvarivanje naših ideja neophodno raskrstiti sa svakim oblikom autoritarnog načina organizovanja. Zbog toga se organizujemo, na našim radnim mestima, u obrazovnim ustanovama, i uopšte svim mestima na kojima smo poniženi i eksploatisani, na principima nehijerarhijske direktne demokratije.

Svet je podeljen na dve klase: klasu eksploatatora i klasu eksploatisanih, stoga su za nas neprijatelji slobode svi oni koji pokušavaju da održe ili pogoršaju takvo stanje. Boreći se za besklasno društvo borimo se protiv države - strukture čija je jedina svrha obezbeđivanje i zaštita interesa vladajuće klase, i kapitalističkih odnosa u društvu - odnosa u kojima kapitalista živi od viška vrednosti, tj. neplaćenog rada radnika i radnica. Svakako, našu borbu čini i borba protiv svih negativnih proizvoda takvog društva: svake vrste nacionalizma, diskriminacije na osnovu rase, pola ili seksualnog opredeljenja; kao i crkve - institucije koja traži svojom konzervativnošću i mržnjom prema slobodi.

Jasno nam je da je ispunjenje naših konačnih zahteva /oslobođenje radničke klase i svih individua koje je čine, ukidanje države i kapitalističkog sistema/ potpuno suprotno interesima politikanata i gazda, stoga smo, pored svakodnevnih borbi na radnom mestu za poboljšanje uslova rada, svesni nužnosti radikalnog raskida sa ovakvim društvom i njegove revolucionarne promene.

Ovde vidimo jedan od načina na koje kapitalizam stvara nezdravu društvenu atmosferu, unosi strah, paranoju i sumnju u glave ljudi, podiže opštu tenziju i stres kome smo svi izloženi, okreće ljude jedne protiv drugih, razara solidarnost i uništava sve što je ljudsko u Čoveku.

Ovde smo pokazali da je kapitalizam, društveno uređenje u kome šačica kapitalista živi od rada većine stanovništva, zasnovan na strahu i da se strahom održava. Tako je i na zapadu i na istoku. Kapitalizam se ne može poboljšati, reformisati, sva njegova lica su odvratna, ovde kao i svuda. Kapitalizam se jedino može uništiti, kao što se tumor mora potpuno odstraniti iz tela. Samo revolucionarni anarho-sindikati su kadri da se uhvate u koštac sa kapitalizmom i državom, da ih unište jednom za svagda i stvore društvo samoupravnog i bezdržavnog slobodarskog komunizma – anarhiju. Oslobodite se straha i pridružite nam se u borbi! ■

Međunarodni odgovor radništva na nove forme kapitalističke eksploatacije

Međunarodne akcije protiv nesigurnosti radnog mesta

Na svom XXII kongresu, održanom krajem prošle godine u Španiji, anarho-sindikalistička Internacionala, *Međunarodno udruženje radnika i radnica*, čija je sekcija u Srbiji *Sindikalna konfederacija „Anarho-sindikalistička inicijativa“*, odlučila je da u periodu od 11. aprila do 1. maja ove godine (uključujući i prvomajske manifestacije) sprovede u delo *Međunarodne akcije protiv nesigurnosti radnog mesta*. Sekcije i prijateljske organizacije Internacionale će kroz svoje akcije (biltenima, plakatima, štrajkovima, demonstracijama) pokazati spremnost radnika i radnica čitavog sveta na borbu za svoja prava i našu nameru da ne dopustimo pogoršanje ionako bednih uslova rada i života.

Nesigurnost radnog mesta (precarity) je pojam koji je u upotrebi od velikih radničkih protestnih marševa, koji su se odigrali tokom 2000. godine u Francuskoj. Taj pojam je potrebno pojasniti i staviti u lokalni kontekst: nesigurnost radnog mesta u različitim državama uzima različit oblik, usred različitih socio-ekonomskih

uslova pod kojim radništvo u tim zemljama tavori. Nesigurnost radnog mesta se odnosi, kako na svakodnevnu mogućnost gubljenja posla (otpuštanja) sa kojim se suočavamo i mi, radnici i radnice Srbije (usled tzv. tranzicije), tako i radništvo zapadne Evrope i SAD-a, usled kriminalnih radnih ugovora koji su postali svakodnevica u tim zemljama. Nesigurnost radnog mesta se ogleda i u agencijama za privremeno zapošljavanje koje predstavljaju tampon između radnika i gazde - agencije za koje su radnici i radnice vezane, a čiji je posao da u najam velikim kompanijama iznajmljuju „svoje“ radnice i radnike.

Nesigurnost radnog mesta se odnosi i na mafijaški odnos gazda prema zaštiti na radnom mestu – desetine hiljada radnica i radnika godišnje gube živote zbog nedovoljne posvećenosti tom problemu. Mnogo veći broj je ubijen na još perfidniji način: dugogodišnjim izlaganjem otrovnim isparenjima i bolesnom okruženju bez dovoljne zaštite (tragičan podatak o dužini prosečnog životnog veka radnica i radnika u Boru govori sam za sebe - samo 48 godina!!) Bitno je shvatiti da ubistvo ne mora da bude sprovedeno u drastičnom vidu – pogibijom zbog pada sa skele ili nešto slično – godine napornog rada rade isto to. Ne postoji razlika između trovača koji smrtonosnom dozom usmrti svoju žrtvu u jednom cugu i onoga koji svoju žrtvu truje godinama, ubrazavajući njen odlazak sa ovoga sveta.

Stalni strah od otpuštanja, kome je izloženo radništvo i kod nas i u svetu (ponovimo to zbog laži - koje širi naša vladajuća klasa - o srećnom životu u kapitalizmu), stotine hiljada poginulih i osakaćenih na radnom mestu, pritisak i stres koji za posledicu imaju ozbiljna oboljenja poput čira, dijabetesa i raka, psihološke traume, depresija, otuđenje, polu-ropski odnos u koji su radnici stavljeni usled činjenice da sve veći broj kompanija u zemljama razvijenog kapitalizma odlučuje da sa radnicima i radnicama zaključuje isključivo ugovore na određeno vreme... Sve to doprinosi zaoštavanju sukoba između radništva i gazda, i ukazuje na nužnost korenite promene društva u kome živimo, ukidanje kapitalističkog sistema – sistema baziranog na eksploataciji radništva od strane minornog broja kapitalista/lopova, koji se održavaju na vlasti usled gole sile (države) – i stvaranje društva slobodarskog komunizma.

Novosti u razvoju kapitalizma na Zapadu, usled ubrzanog procesa tzv. globalizacije, se ogleda u preseljavanju velikog broja fabrika iz zemalja razvijenog kapitalizma (zapadna Evropa, SAD, Japan itd.) u zemlje u kojima je radna snaga jeftinija (istočna Evropa, Azija). Radnici

i radnice sa Zapada ostaju bez posla, a vladajuće klase, nastavljajući svoju rasističku i fašističku politiku, uz pomoć ekstremno desničarskih, fašističkih, organizacija (koje su uglavnom pod kontrolom različitih tajnih službi), kao odgovor na organizovanje i radikalizovanje radništva,

U Nemačkoj, svi koji trenutno ne rade dobijaju socijalnu pomoć samo ako su uposleni u agenciji za privremeno zapošljavanje. Ako dva, tri puta odbijete ponuđeni posao agencija vas otpusti i više ne dobijate socijalnu pomoć. E, sada – u Nemačkoj je prostitucija legalizovana, što dovodi do situacije u kojoj je ženi ponuđen izbor ili da radi u bordelu ili da izgubi sva primanja. Ovo se stvarno dešava! Pa se ti jebi, ovako ili onako.

šire nacionalizam, šovinizam i rasizam trtljajući o tome kako „bugari“, „mađari“, „kinezi“ ili „srbi“ uzimaju posao radništvu tih zemalja. Tako pokušavaju da sakriju stvarne krivce i uzroke otpuštanja i preseljenje fabrika, a ta veštački stvorena mržnja se kasnije koristi i u borbi protiv velikog broja imigranata koji su u pot-

razi za boljim životom došli u te zemlje. Sa druge strane, vladajuće klase zemalja u koje proizvodni pogoni dolaze (poput Srbije) lažu radništvo, šireći priču kako je to sjajno za nas. No, zapravo ta strategija sama pokazuje ograničenost kapitalizma i filozofiju života od „danas do sutra“ kojom se vladajuće klase vode jer usled same prirode kapitalizma oni nisu u stanju da prave dugoročne ekonomske i političke planove. Neće proći deset godina, a vladajuća klasa Srbije će, uz pomoć svojih saradnika iz inostranstva, fabrike prenositi iz Srbije u zemlje sa još jeftinijom radnom snagom – bitno je da se naše radništvo osvesti – nije potrebno ponavljati greške naših drugova i drugarica sa Zapada.

Borba protiv nesigurnosti radnog mesta je nemerljivo bitna i iz strateških razloga – u uslovima kada se svima preti otpuštanjem usled „restrukturiranja“, kada su radnici i radnice uposleni/e na određeno radno vreme, kada je otpuštanje moguće u svakom trenutku i kada gazda nije primoran na kolektivno pregovaranje, veoma je teško organizovati aktivnu sindikalnu borbu na radnom mestu. Radnici i radnice su primorani/e da brinu o zadržavanju svog mesta, solidarnost je oterana u treći plan i, koristeći se starom strategijom svih gospodara – zavadi pa vladaj – gazde održavaju svoj mračni sistem eksploatacije i represije. U toj situaciji jedino je solidarnost ta koja nam može omogućiti opstanak i život dostojan čoveka. Onaj koji nasedne na priču da treba da brine za svoje radno mesto, da zbog toga ne treba da se sindikalno organizuje sa drugovima i drugaricama na poslu i da vodi borbu protiv gazde, živi u zabludi da pojedincu može biti dobro onda kada čitavo društvo pati. Sreća, radost i sloboda svakog pojedinca je nužno uslovljena srećom, radošću i slobodom svih drugih. Svi oni koji govore drugačije – lažu nas i rade za naše gazde! ■

Krajem 2003. godine među radništvom R u d a r s k o topioničkog basena u Boru sprovedena je anketa, ovde donosimo neke odgovore

Šta za vas znači otpremnina?

O: Otpremnina?...To je jedna velika glupost, jer taj radnik ako nije za tolike godine svog radnog staža stekao neke stvari s tom otpremninom ništa neće dobiti. Može samo trenutno, za par meseci, godinu, dve, da dobije nešto, inače ostatak sve gubi.

O: Sramotu. Znači predaja.

O: ... Šta znači, ne znači ništa... Radnici ne bi trebalo da uzimaju otpremninu, treba neradnici iz kancelarija, a ne radnici...

O: Otpremnina za mene znači prodaja radnog mesta

O: Nepravda

O: Ako je za odlazak u penziju znači obezbeđenje starosti i bolesti, ako je za trenutno nazovi socijalni program to je bukvalno izbacivanje sa radnog mesta pa se snalazi kako znaš i umeš.

O: Otpremnina znači samo gubitak radnog mesta.

Koja je otpremnina pravedna ?

O: Pravedna otpremnina?...Samo penzija, ništa drugo nije pravedna otpremnina.

O: Mislim da nijedna otpremnina nije pravedna, samo treba obezbediti ljudima nova radna mesta.

O: Pa, najpravednija je ona što je bila možda pre pet-šest godina u slučaju smrti i da se pomaže toj porodici kol'ko je moguće sa ta otpremnina. Taj vid otpremnine mislim da je najrealniji, a ovo već - sve nerealno.

O: Pa pravedna je ona koju sam rekao da čovek napuni puni radni staž i da recimo ide u redovnu penziju ili eto ako neko je bolestan u invalidsku, i da primi te 3 mesečne plate ko što je nekad bilo

O: Nema pravedne otpremnine.

O: Samo penzijska

O: Nijedna

O: Od koje može da se živi onoliko bar koliko je godina radnik proveo u fabrici.

O: Tek sam sada videla da ne postoje te pare zbog kojih čovek treba da napusti poso

O: Pravedna mislim da ne postoji, ako čovek uloži 30 godina rada da ne postoji pravedna otpremnina za tako nešto.

Ako želite da svakog meseca dobijate ASB na vašu kućnu adresu pozovite: 063/712-66-62

Osnivanje Socijalno-

Socijalni dijalog: dijalog lopova

Vladajuće klase širom sveta su, usled pritisaka radništva i zaoštavanja kriza kapitalizma, bile primorane da osmisle nove vidove zavaravanja radništva. Takozvani socijalni dijalog je jedan od vidova zaglupljivanja radništva i pokušaja predstavljanja države kao institucije koja se brine „i“ za prava radnika. Socijalni dijalog je mantra i naših bandita – „socijalni dijalog je potreban“, kažu nam ljudi koji žive od našeg rada, „da bi smo mogli da napredujemo“. Hajde da razmotrimo koncept „socijalnog dijaloga“ – šta on predstavlja i čemu (kome) on služi? Liberali na vlasti često potežu jednu otrcanu metaforu koja govori o nekom zamišljenom klatnu, koje bi trebalo da stoji u jednoj zamišljenoj sredini, a da se kroz istoriju dešavaju ljuljanja tog klatna u jednu ili drugu stranu – i to, po njihovom mišljenju, dovodi do neprilika (prilikom ljuljanja klatna na stranu radništva, dolazi do revolucije, dok, sa druge strane, prilikom prelaska klatna na stranu gazda – dolazi do fašizma). Samo idiot, kakav je npr. trenutni ministar rada, može da pomisli da je narod toliko glup da nasedne na tu priču! Kriminalci na vlasti se okreću meta-

Socio-ekonomski savet, odnosno tripartitna komisija (sindikati, gazde, država) prvi put se pojavljuje u Musolinijevom fašističkom zakonu o radu.

fori o zamišljenom klatnu jer nisu u stanju da naučno objasne kapitalistički poredak u kome živimo – a da ne pozovu na revoluciju. Jer, mi živimo u poretku koji usled svojih unutrašnjih kontradiktornosti mora propasti, i svaka ozbiljna naučna analiza tog poretka kao svoj rezultat mora imati zaključak o nužnosti radničke revolucije. Pošto im to nije u interesu, vladajući banditi, kao popovi koji nam ispiraju mozgove pričama o neverovatnim natprirodnim bićima koja od blata prave ljude, okreću se metafizičkim i bulažnjenu o zamišljenom klatnu i zamišljenom kretanju tog zamišljenog klatna. Dok oni zamišljaju raznorazne koještarije, prodajući nam muda za bubrege, kriminalci koji rade sa njima, i za njih, nastavljaju pljačku i eksploataciju radništva.

Ne postoji nikakvo klatno. Živimo u društvu koje je podeljeno na dve suprotstavljene klase. Na klasu gazda, kapitalista koji uz pomoć svojih najvernijih sluškinja – države i crkve – vladaju i kroje sudbine većini stanovništva, i na radničku klasu – klasu svih nas koji živimo od svog rada i koji, usled društvenog sistema u kome živimo, izdržavamo klasu gospodara. Klatno ne može otići suviše na stranu radnika, budući da će slobodno društvo biti samo ono u kome će postojati samo radnici i radnice – proizvođači. Svi oni koji sada žive od našeg rada će se u revoluciji ili priključiti radništvu, ili ih neće biti.

No, vratimo se socijalnom dijalogu – usled gore iznesenih činjenica, jasno je da nije

moguće postojanje socijalnog dijaloga koji će ostvariti i interese radništva i interese gazda. Naši interesi su suprotstavljeni – interes gazda je da radnici što više rade, a da budu plaćeni što manje, dok je interes radnika da, u ovom i ovakvom društvenom uređenju, što manje rade, a da za taj rad budu plaćeni što više. Jasno je, dakle, da je priča o zajedničkim interesima, koje treba utvrditi i sprovesti u delo socijalnim dijalogom, samo prazno ble-

Da li je sada jasno da je socijalni dijalog dijalog

betanje za ljude kojima su televizija i političari popili mozak.

Uvidom u sastav tela koje treba da

sprovodi socijalni dijalog, a naime „Socijalno-ekonomski savet“, pokazuje da su naši stavovi o „socijalnom dijalogu“ potpuno ispravni. Po zakonu o „Socijalno-ekonomskom savetu“, pomenuto telo čini „šest predstavnika Vlade, šest predstavnika sindikata i šest predstavnika poslodavaca, osnovanih za teritoriju Republike Srbije“ (Zakon o socijalno-ekonomskom savetu, član 5.) Dakle, savet čine šest predstavnika države – pri tome je svima poznata činjenica je jedini razlog nastanka i postojanja države zaštita privatnog vlasništva – dakle interesa gazda (nekada robovlasnika i feudalnih gospodara, kasnije državno-komunističkih rukovodilaca – crvene buržoazije, a danas ponovo najobičnijih kapitalista). Samim tim je jasno da gazde već unapred imaju 12 zagaranovanih mesta u savetu. No, čak i da nije tako, čak i da predstavnici „sindikata“ (a zapravo agencija za olakšavanje poslovanja gazdama) čine polovinu, ili čak tri četvrtine članova saveta - „sindikati“ koji pristanu da učestvuju u radu institucije koja ima za cilj uspostavljanje „socijalnog dijaloga“ (koji normalizuje eksploataciju radništva, uzimajući je kao nešto prihvatljivo i normalno) pokazuju šta su, i u čijoj se službi nalaze.

Jasno nam je ko predstavlja interese gazda u tom savetu (predstavnici vlade i udruženja poslodavaca) ali delimičnu smutnju unosi to što u savetu navodno postoje i predstavnici radništva. Radništvo predstavlja sindikalne birokrate, ljudi koji su svoju karijeru izgradili uzdižući se kroz sindikal-

ekonomskog saveta

za, kriminalaca i pokvarenjaka

nu hijerarhiju (a znamo da je napredovanje kroz svaku hijerarhiju bazirano na principu negativne selekcije – što se čovek u hijerarhiji nalazi više, znači da je manje čovek, a više gnjida i beskičmenjak, više spreman da se povije pred autoritetom, da skrije svoje mišljenje i da se prikloni mišljenju onih koji kroje politiku, da pogazi svoje dostojanstvo i

g između lopova, kriminalaca i pokvarenjaka?

da se, narodski rečeno, uvuče u dupe svojim nadređenima). U pitanju su ljudi koji su nebrojeno mnogo puta izdali radničke interese, pokrećući i zaustavljajući štrajkove u dogovoru sa gazdama, lažući i pljačkajući radništvo, radeći za strane i domaće obaveštajne službe i sprovodeći u Srbiji posao gazda (opet, kako domaćih, tako i stranih).

„Reprezentativni“ sindikati koji sebi uzimaju za pravo da u ime radništva Srbije prihvate pljačku radništva kroz kapitalističku eksploataciju, privatizaciju, otpuštanje stotine hiljada radnika (jasno, uz „socijalni program“ – zamislite molim vas, sindikati koji se ne bore protiv otpuštanja, već za to da otpuštanje bude manje bolno – jasno je, dakle, za koga rade ti kriminalci!), tvrde da imaju prava da stave potpise na ta svedočanstva buržoaskog banditizma. Jednom će doći dan kada će morati da odgovaraju za svoja zlodela!

Ko su glavešine tih sindikata? Milenko Smiljanić, čije se članstvo sindikata uvećava jer se i dalje primenjuje (nezakonita!) praksa iz državno-komunističkih vremena, kojom svi zaposleni pri stupanju u radni odnos automatski postaju članovi njegovog „sindikata“ (koji je do sada najviše pomogao radništvu pribavljanjem jeftinije hrane – i dok niko ne spori važnost tog posla, osnovna namena sindikata je, od osnivanja prvih sindikata, uvek bila *borba* protiv gazda, a ne omogućavanje bezbolnijeg rada gazdama i umirivanje radnika – što je najčešća praksa Saveza sindikata). U pitanju je čovek koji za sebe priznaje da je amortizer radničkog gneva i da prava opasnost po gazde i državu može nastupiti ukoliko radikalizovano radništvo priđe anarho-sindikalistima. Čovek koji je sa udruženjem poslodavaca potpisao spora-

zum o nenapadanju. Dakle, u pitanju je sindikat koji je potpisao sporazum sa gazdama da ih neće napadati!!!

Drugi je Branislav Čanak, čovek koji radi za interese SAD-a. Čovek čiju politiku kroji, i koji je finansiran od strane AFL-CIO-a, „žutog“ sindikata sa gotovo stogodišnjom istorijom izadaje radničkih interesa u SAD-u (sindikat koji je pod kontrolom Demokratske partije Bila Klinton). Njegov sindikat, kao i ona šačica jadnika iz ASNS-a, se nalazi među najglasnijim zagovornicima privatizacije – procesa u kome će doći, i u kome već dolazi, do masovne pljačke i otpuštanja radništva. Potrebno je znati da ne postoji poštena privatizacija – privatno vlasništvo je lopovluk – samim tim je svaka privatizacija proces pljačke. Koliko god „poštena“ bila.

Dakle ti ljudi predstavljaju radništvo u savetu za socijalni dijalog. Da li je onda naslov ovog teksta pogrešan? Da li je sada jasno da je socijalni dijalog dijalog između lopova, kriminalaca i pokvarenjaka? Da li lažemo kada kažemo da su sindikalne birokrate samo produžena ruka gazada? Da li grešimo kada kažemo da ne prihvatamo socijalni dijalog, i da kao put ka slobodi vidimo isključivo *klasni rat* i *socijalnu revoluciju*?

Ne, zato što je sistem pod kojim tvorimo neizdrživ, on je baziran na strahu od autoriteta, strahu od sile, strahu od gladi i većitoj kontradiktornosti između radničke i vladajuće klase – a niti jedan sistem baziran na strahu i eksploataciji većine stanovništva ne može da bude večan, jer će ljudi uvek težiti slobodi. A slobodu je jedino moguće izboriti kroz sindikate koji nemaju birokratiju, kroz anarho-sindikate koji sve odluke donose isključivo na sastancima članstva – kolektivnim odlučivanjem; slobodu je jedino moguće izboriti tako – bez birokrata, bez namere da se učestvuje u dijalogu sa banditima koji nas pljačkaju i sa jasnom željom za celovitu samotransformaciju društva – mi gazdama možemo postavljati trenutne zahteve, zahteve za poboljšanje uslova života i rada, i direktnim akcijama (blokadama puteva, okupiranjem radnih mesta, premlaćivanjem gazda i štrajkbrehera itd.) se boriti za ispunjenje tih zahteva, ali tek kada budemo dovoljno snažni da u praistoriju oteramo ovo društvo bola, i ostvarimo, uz samo još malo napora, društvo slobode, društvo slobodarskog komunizma - Anarhiju, bićemo u stanju da kažemo da je otpočela prava istorija čovečanstva. ■

Nafta naša nasušna

Imali smo prilike da tokom štrajka radnika pančevačke rafinerije iz buržoaskih medija saznamo kako će zbog zlih i bezosećajnih radnika Srbija ostati bez nafte. Ovi pokušaji zastrašivanja naroda i satanizovanja radnika u očima javnosti su još jedan u nizu bezobrazluka koji nam država i gazde serviraju kroz svoje medije. **Da je i došlo do nestašice benzina za to bi bila kriva država, a ne radnici koji nemaju od čega da žive.** To treba imati na umu, kada radnici štrajkuju za bolje plate, uslove ili zaštitu na radu uvek ih treba podržati, a za sve posledice, nesreće i nestašice koje mogu nastati usled štrajka krivci su uprava, gazde i država. Osim toga, kažu: «Štrajk je nezakonit jer se nepoštuje minimum rada». Pa kakav je to štrajk ako se radi? Kada se štrajkuje, ne radi se.

Sindikalni birokrata još pre samog početka štrajka izjavljuje: «Spremni smo na kompromis». Ko je spreman na kompromis? Radnici ili sindikalni rukovodioci? Pošto je štrajk u rafineriji bio najavljen, Jugopetrol je napravio zalihe benzina za desetak dana. U međuvremenu je štrajk ocrnjen u medijima, radnicima je obećano sitno povećanje plata i štrajk je zamrznut. Da štrajk nije bio najavljen zalihe ne bi bile napravljene i nestašica benzina nastupila bi posle svega nekoliko dana. Tada bi država bila primorana ili da radnicima ispuni celokupne zahteve ili da nasilno razbija štrajk koristeći policiju ili privatne batinaše. Nema više mesta za kompromise, vreme je da se uđe u ot-

voreni sukob sa gazdama i državom, a ni policija ni unajmljeni batinaši nisu otporni na batine.

Naravno, sindikalne birokrate nisu spremni na ozbiljan klasni sukob. Pa šta? Napravimo štrajk sami umesto da se uzdamo u sindikalne birokrate koji će sabotirati štrajk kada im to bude naređeno iz centrale, isto tako kao što su ga otpočeli.

Zašto se slavi prvi maj?

Prvi maj – dan borbe

U XIX veku u „razvijenim“ kapitalističkim zemljama radnički pokret se organizovao oko zahteva za smanjenje radnog dana. Desetočasovno i dvanaestčasovno radno vreme, obezbeđivalo je brzo gomilanje profita u rukama kapitalista, dok je radništvo skapavalo zbog teškog rada i gladi. Sa tolikim radnim danom čovek je lišen svake mogućnosti da razvija svoje sposobnosti, da se posveti ljudima koje voli ili da razvija neka posebna interesovanja. Radi i spavaj – to je sve što imaš od života. U takvim uslovima formulisana je radikalna zahtev: skraćivanje radnog dana na osam časova. Šezdesetih godina XIX veka u nekim državama SAD-a doneti su zakoni koji su smanjivali radni dan na osam časova, ali pod neprihvatljivim uslovima: bilo da se radilo o stupanju na snagu zakona samo kada se i poslodavac i radnik dogovore, bilo da je radni dan skraćen ali proporcionalno tom skraćivanju smanjena je i plata, tako da se stvari nisu menjale - radnici i radnice i dalje su morali da rade više ne bi li zaradili dovoljno za život. Osamdesetih godina borba se radikalizuje, organizovan je generalni štrajk 1. maja 1886. godine u SAD-u. Stotine hiljada radnika i radnica tog dana spuštaju alat i organizuju kolone koje protestuju ulicama gradova zahtevajući smanjenje radnog dana bez smanjivanja primanja. U Čikagu demonstracije dobijaju mnogo radikalniji oblik, s obzirom da su anarho-sindikalisti u tom gradu imali najbrojnije članstvo. Od prvog dana generalnog štrajka na ulicama Čikaga preko trista hiljada demonstranata zaustavlja proizvodnju, što za njihove poslodavce i državni aparat predstavlja neviđenu drskost i hrabrost. Da bi držala događaje pod kontrolom, Država po gradu raspoređuje hiljade naoružanih policajaca i detektiva, dok pripadnici Nacionalne Garde čekaju eventualni poziv na intervenciju. Raspoređeni po krovovima i uglovima ulica, ovi čuvari sistema bili su otelotvorenje straha svojih naredbodavaca – poslodavaca i političara. Ipak, demonstracije traju bez većih incidenata dva dana.

Međutim, 3. Maja, nedaleko od trga Hejmarket - glavnog mesta okupljanja štrajkača, policija napada jednu grupu od šest hiljada radnica i radnika koji su se okupili da izglasaju delegaciju koja će ih predstavljati na razgovorima s njihovim poslodavcem. Ono što je počelo kao blaži incident postaje oštri sukob, i za kratko vreme policija počinje da batina i puca na demonstrante! Nakon što se gru-

pa štrajkača povukla, na ulici je ležalo šest mrtvih radnika!

Anarho-sindikalisti pozvali su na protestno okupljanje, sa ciljem da se pokaže revolt i da se radikalno odgovori sistemu. Deo letka koji je pozivao na okupljanje govorio je: „Gospodari su poslali svoje lovačke pse - policiju; ubili su šestoricu naše braće ... ubili su te jadne ljude samo zato što su, kao i vi, imali hrabrosti da se opiru neprikosnovenoj volji svojih šefova ... ubili su ih da bi pokazali vama, 'Slobodnim Američkim Građanima', da morate biti zadovoljni onim što vaš šef odluči da vam dozvoli, inače ćete biti ubijeni!“. Na kraju letka pozvali su radništvo da se pojavi naoružano i da se odupre sistemu koji ih ubija.

Na spomeniku obešenim anarhistima piše: „Doći će dan kada će naše ćutanje biti glasnije od vašeg brbljanja“.

Sledećeg dana na protestnom okupljanju na Hejmarket trgu govore anarho-sindikalisti Spajs i Parsons, najradikalniji demonstranti, poznati po stalnom zalaganju i borbi za prava radništva. I pored velikog gneva demonstranata, okupljanje prolazi bez incidenata. Ipak, nakon nekog vremena pojavljuje se oko dve stotine policajaca koji zahtevaju da se demonstranti raziđu „odmah i u miru“, uprkos činjenici da je okupljanje bilo mirno. U tom trenutku eksplodirala je bomba bačena među policajce - i jedan je na mestu poginuo,

To nije dan odmora i opuštanja, već dan borbe, dan štrajkova i pobune!

dok je sedam umrlo kasnije. U ludačkom jurišu i konfuziji koja je nastala, policija je počela divljački da puca i batina svakog koga je mogla da dohvati - ne zna se koliko je tačno radnika i radnica ubijeno, ali je dve hiljade bilo ranjeno!

Do danas nije razjašnjeno ko je zaista bacio bombu na policajce. Mediji su forsirali da je bombu bacio anarhista, čime je u SAD-u počelo predstavljanje anarhista kao ludih bombaša. Sa druge strane, bilo je mišljenja da je bombu bacio policijski agent-provokator, što nije bilo nespojivo s tradicijom čikaške policije, poznate po ubacivanju provokatora među demonstrante. Sedam godina kasnije, 1893. godine, kada su preživela trojica osuđenika pomilovana, guverner države Illinois rekao je da je bombu verovatno bacio neko tražeći ličnu osvetu - policija je za vreme raznih radničkih demonstracija hladnokrvno ubijala radnike i radnice i sigurno stekla mnoštvo neprijatelja u radničkom pokretu, naročito zato što ubice nikad nisu kažnjavane.

U svakom slučaju, Država i kapitalisti odmah su se okomili na anarho-sindikliste, optužujući ih za pripremanje ubistva. Desetorica su optužena, od kojih je jedan pobjegao iz zemlje, jedan oslobođen optužbe, a jedan osuđen na petnaest godina zatvora. Dvojici, prvobitno osuđenih na smrt, određena je kazna doživotnog zatvora, dok je jedan anarhista izvršio „samoubistvo“ u zatvorskoj ćeliji. Preostala četvorica su obešena. Spajs, Engel, Fišer i Parsons bili su obešeni zbog svojih ideja, pošto sama krivica nikad nije dokazana. Na suđenju se pokazalo da su optuženi upravo za širenje revolucionarnih ideja - napadani su jer su pisali i štampali pozive na radikalni otpor sistemu, napadani su za govore u kojima su osveščivali, hrabрили i radikazovali radništvo; Državni tužilac je rekao: „Osudite ove ljude, neka postanu primer - obesite ih i spasite naše institucije!“.

Upravo se o tome i radilo. Događaj na trgu Hejmarket bio je povod koji je Država čekala da počne sa progonom revolucionara u SAD-u – mnogobrojni radnici i radnice su zatvarani i osuđivani, policija je zatvarala sve kod kojih je nalazila anarhističke pamflete, zastave, bilo kakav materijal koji je mogao da se dovede u vezu s idejama revolucionarnog rušenja sistema. ▷

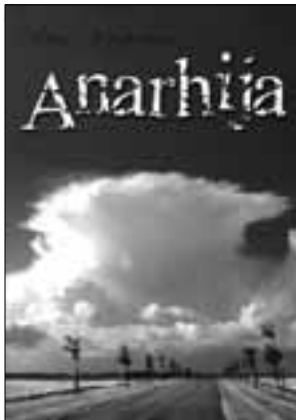
Samo suđenje je bilo farsa, dok se kasnije ispostavilo da je najveći broj „dokaza“ na suđenju bilo falsifikovano, sve sa ciljem da se pokret uguši. Konačno, 11. novembra 1886. godine četvorica anarhista su obešeni.

Eto, zato slavimo Prvi Maj. To je dan kada je radništvo izašlo na ulice da traži svoja prava, ne oslanjajući se ni na kakvu partiju, shvatajući da će se osloboditi samo ili se neće osloboditi uopšte. Prvomajaska dešavanja u SAD-u, i naročito Čikagu, podstakla su radničke pokrete Evrope da zbiju redove i ujedine snage protiv kapitalističkog sistema koji ubija. To nije dan odmora i opuštanja, dan zahvalnosti našim poslodavcima što misle na nas, već dan borbe, dan štrajkova i pobune! Sećajući se svih poubijanih za vreme generalnog štrajka u SAD, potrebno je

da budemo svesni da se to može destiti svakome od nas, jer kapitalizam je ostao kapitalizam. Svuda u svetu policija batina i puca na demonstrante, svuda je poslodavac uplašen da će radništvo zaustaviti proizvodnju i zahtevati kraći radni dan, veće plate i bolje uslove.

Zato je naš zahtev danas skraćanje ranog dana na četvoročasovno radno vreme, bez smanjenja plata i prava. To je ujedno i rešenje za ogromnu nezaposlenost. Jasno je da ćemo s kapitalistima morati da se obračunamo jednom za svagda, jer inače samo održavamo stanje u kojem se nalazimo - sistem u kojem stvaramo profit onima koji nam sede na leđima, uveravajući nas da tu i tamo čine nešto korisno za nas i da ne možemo bez njih. ■

PUBLIKACIJE

Petar Kropotkin
„Anarhija“

Kratak istorijski uvod u ideju anarhizma i osvrt na odnos anarhizma i sindikalizma.

obim: 60 str.
cena: 100 din.

Emil Puže
„Direktna akcija“

Direktna akcija je tako jasna ideja, tako očigledna, da je samo izgovaranje tih reči definiše i objašnjava, ona je simbol revolucionarnog sindikalizma na delu.

obim: 36 str.
cena: 60 din.

Artur Dž. Miler
„Kako omogućiti anarhističku revoluciju“

Tekst pruža uvid u pogled jednog anarhiste koji pokušava da odgovori na pitanje kako omogućiti anarhističku revoluciju u modernom društvu.

obim: 28 str.
cena: 60 din.

cena kompleta (tri brošure) 150 din.

Knjige:

Fridrih Engels, „Razvitak socijalizma od utopije do nauke“ 200 din.
Graham Purchase, „Moje putovanje s Aristotelom kroz anarhističku utopiju“ 200 din.

Periodika:

„11. Teza“, broj 2 50 din.
periodični časopis „Inicijative za revolucionarnu organizaciju“ (IRO) iz Hrvatske
„Abolishing the borders from below“, broj 18 50 din.
dvomesečni pregled anarhističkih zbivanja u istočnoj i jugoistočnoj Evropi

Multimedijalni disk: „Petnaest pitanja radnicima Bora“ 50 din.
na disku se nalaze audio snimci anketa sa 60 borskih radnika, kao i transkripti anketa

Način naručivanja i pretplaćivanja

Novac poslati vrednosnim pismom ili uputnicom na našu adresu. Osim novca napišite šta želite i naravno adresu na koju želite da pošaljemo vašu narudžbinu. Pošaljite i dodatanih 20 dinara za poštarinu.

Direktaški vodič

Poniženja kroz koja prolazi radnik ili radnica najbolje razumeju oni koji rade. Demokratija, na kojoj je naše društvo navodno zasnovano, prestaje da važi onog trenutka kada dođeš na posao. Mi smatramo da je jedino pravično ono društvo u kome će radnici i radnice donositi sve odluke koje se tiču proizvodnje i proizvoda.

U međuvremenu, dok se ne izborimo za takvo društvo, treba da osmislimo neku strategiju kojom ćemo se boriti protiv svakodnevnog izrabljivanja - mi smatramo da je direktna akcija rešenje. Ali, šta je direktna akcija?

Najpoznatiji oblik direktne akcije je štrajk, ali oni koji rade kod privatnika i/ili u uslužnom sektoru veoma teško mogu da organizuju štrajk, budući da lako mogu biti otpušteni, a neko drugi zaposlen umesto njih. Usporavanjem radnog procesa i smanjenjem proizvodnje može se umanjiti gazdin profit, a u isto vreme dobiti plata - pritom gazda ne može da te otpusti i dovede nekog na tvoje mesto.

Direktnom akcijom sami postižemo svoje ciljeve. Direktnu akciju sprovodimo bez pomoći vladinih službenika, sindikalnih birokrata i preskupih advokata. Direktnu akciju treba primenjivati na radnom mestu, a ne van njega. Sve velike pobe koje su radnici i radnice ostvarili u istoriji postignute su direktnom akcijom, bile su nezakonite i pod udarom policije. Primera radi, osmočasovno radno vreme, sloboda organizovanja u sindikate i pravo na štrajk su izvojevani isključivo direktnom akcijom.

Evo, dakle, primera direktne akcije:

Nepredvidljivi štrajkovi: Nepredvidljivost je odlično oružje, u jednom gradu u Americi nastavnici su štrajkovali na ovaj način 1991, nisu došli na posao u ponedeljak i utorak, došli su u sredu, nisu došli u četvrtak, pa su opet došli u petak i ponedeljak. Ne samo da nisu mogli da otpuste nastavnike i zaposle štrajk-brehere, nego su šefovi morali da budu svaki dan na poslu, što im nije bio običaj. Ova taktika je bila toliko uspešna da je ova vrsta štrajka sada zakonom zabranjena u američkoj državi Pensilvanija, u kojoj se ovaj grad i nalazi.

Štrajk bolovanjem: Štrajk bolovanjem nije pravi štrajk, ideja je da se blokira rad tako što većina radnika i radnica ili još bolje, svi, istog dana pozovu i kažu da su bolesni. Za razliku od zvaničnog štrajka ovaj metod može se koristiti na pojedinim odeljenjima većeg radnog mesta i to bez sindikata. Ovo je omiljen metod direktne akcije koji koriste zaposleni u javnim poslovima. U jednoj ludnici, samim pomenom štrajka bolovanjem radnički zahtevi su ispunjeni. U jednoj velikoj samousluži radnik je pomenuo šefu, dok su pričali o članu sindikata otpuštenom nedavno, da vlada grip i da ne bi bilo čudno da se neki dan na poslu niko ne pojavi. Ubrzo je nekoliko ljudi javilo da je bolesno, šef je shvatio poruku i vratio sindikalca na posao.

Solidarnost: Najvažnija stvar je organizovanost. Ako jedan radnik ili radnica protestuje, šefovi će ga/je smrviti, ali ako svi ustanemo zajedno, usklađeno, šefovi će nas shvatiti ozbiljno. Oni mogu da otpuste pojednca, ali ne mogu da otpuste celu radničku klasu. Oni nas trebaju jer žive od našeg rada, ali oni nama nisu potrebni! Uspeh svih taktika koje su opisane (i koje će biti opisane) zavisi od solidarnosti i koordinacije velikog broja radnika i radnica. Pojedinačne sabotaže zadovoljavaju samo ličnu potrebu za svetlom, ali ništa neće ulepšati dan više od mase besnih radnika i radnica koje se za svoja prava bore direktnom akcijom.

ASI je radnička organizacija koja se zalaže za:

Solidarnost: Problem jednog radnika ili radnice je problem svih radnika i radnica. Organizacija podržava borbu svih radnika i radnica. Uzajamna podrška je najjače oružje u našim rukama.

Organizaciju: Prostor za diskusiju o stavovima sindikata, i jedini organ odlučivanja unutar organizacije su radnički sastanci/zborovi. Sve odluke se donose iz baze tj. radnici i radnice sami/e odlučuju o aktivnostima i politici sindikata.

Odbranu i napad: Anarho-sindikalističke organizacije postoje kako bi radništvo odbranilo slobode i prava stečena krvavim borbama sa gazdama, i da bi omogućile efikasni napad na kapitalistički sistem eksploatacije i instituciju države koja održava ovaj izrabljivački poredak.

Metode borbe koje ASI koristi:

Direktna akcija: ASI putem direktne akcije rešava sve konflikte sa gazdama. Ta metoda borbe znači direktno učešće samih radnika u konfliktu, nezavisno od birokrata, advokata, političkih stranaka i države. Direktna akcija predstavlja metodu borbe koja radništvu daje snagu, i kojom se najlakše mogu ucenjivati gazde i država: nasilnim štrajkovima, blokadama puteva, sabotazama, okupacijama radnih mesta itd.

Aktivna radnička borba: Stalno učestvovanje radnika i radnica u životu sindikata žila je kucavica organizacije. Zavisno od toga koliko se svi radnici i radnice sami/e angažuju zavisi i uspeh organizacije. Ovakav princip negira samu osnovu na kojoj počivaju današnji birokratski sindikati tj. negira podelu na aktivno vođstvo i pasivno članstvo. ASI je organizacija samosvesnih i aktivnih radnika i radnica, što je osnova direktno-demokratskog funkcioniranja organizacije.

ASI se od ostalih sindikata u Srbiji razlikuje po:

Odsustvu birokratije: ASI nema plaćene sindikalne birokrate. Sve sindikalne poslove obavljaju za to delegirani članovi i članice besplatno. Sve odluke se donose kolektivno – na ovaj način se sprečava korumpiranje sindikata.

Autonomiji: ASI ne zavisi, niti održava kontakte sa bilo kojom političkom partijom, niti državom, kao ni sa stranim i domaćim fondacijama „humanitarnih“ kapitalista. Svaka sekcija konfederacije je u potpunosti autonomna.

Federalizmu: Organizacija se temelji na autonomiji svake grupe i svakog sindikata, i stoga se protivi svakom obliku centralizma. Sekcije se udružuju po principu odlučivanja „odozdo prema gore“ kako bi stvorili jak i organizovan front za što efikasniju radničku borbu.

Anti-autoritarnosti: ASI odbacuje autoritet i birokratiju. Sloboda članova i kolektiva jeste bazični princip našeg organizovanja.

ASI želi da postigne:

Poboljšanja: Organizacija se bori za poboljšanja unutar postojećeg socio-ekonomskog sistema, tj. za viši kvalitet života, bolje uslove rada, više plate, bolju zaštitu na radnom mestu itd.

Slobodu: Ostvarivanje slobode radništva nužno znači ukidanje svakog oblika iskorišćavanja (kako kapitalističkog, tako i državnog) i uspostavljanje društva baziranog na istinskom samoupravljanju u svim vidovima života. Bez ovoga cilja, koji čini samu suštinu organizacije, ASI se ni po čemu se ne bi razlikovao od ostalih, birokratskih i reformističkih, sindikata.

Anarho-sindikalistička inicijativa je pokrenula ili planira sledeće akcije:

Borba protiv privatizacije! Privatizacija je samo finalni čin pljačke privrede i najširih slojeva stanovništva koja je počela još tokom Miloševićevog režima. Opuštenom radništvu nude se prazna obećanja, lažnim socijalnim programima kupuje se socijalni mir. Radnici i radnice su svojim rukama izgradili te fabrike, od svojih plata su izdvajali da bi fabrike napredovale i te fabrike su njihove. Privatizacija je samo legalizovana pljačka radničke imovine koju su upropastili rukovodioci iz ranijeg režima. Zato mi pitamo: Cije su naše fabrike?

Borba protiv vraćanja nacionalizovane imovine „naslednicima“! Oni čija je imovina oduzeta posle Drugog svetskog rata stekli su je, baš kao i današnje gazde, izrabljivanjem radnika, tuđim radom, te samim tim imovina nije ni bila njihova. Osim toga kada bi se „naslednicima“ vratila nacionalizovana imovina, dug koji bi svi radnici i radnice Srbije morali da otplaćuju povećao bi se sa 14 milijardi dolara na preko 100 milijardi dolara, a preko 120 000 stanova i stambenih objekata bilo bi vraćeno malom broju „naslednika“! To će osuditi radničku decu da budu većini podstanari, i da njihova deca i deca njihove dece otplaćuju ovaj ogroman dug, dok će sa druge strane tzv. naslednici, steći ogroman i nikakvim radom zaslužen kapital!

Rad na radikalizovanju i povezivanju štrajkova! Štrajk je centralni izraz radničke direktne akcije. Kao što je mnogo puta do sada rečeno, za sva prava za koja su se radnici i radnice tokom istorije izborili, učinili su to generalnim štrajkovima i radikalnim sukobima sa gazdama i državom. Naši robovlasnici to dobro znaju i zato se na sve načine trude da ublaže štrajkove i da od njih naprave sprdnju u cilju zamajavanja radničke klase. U ovome im svesrdno pomažu takozvani sindikalni lideri i slične birokratske aveti. Tim beskičmenjacima je jasno da će jačanjem klasne svesti kod radnika i radnica i radikalizacijom radničkih zahteva i otpora izgubiti svoj povlašćeni položaj navodnih „predstavnik radničkih interesa“. Kada se radničko nezadovoljstvo prelije u štrajk oni na svaki način pokušavaju da „usmere“ to nezadovoljstvo i pretvore ga u gazdino zadovoljstvo tako što ublažavaju radničke zahteve, prekidaju štrajk kad im je volja, trguju sa gazdama kao da su životi radnika i radnica roba na pijaci... Moramo se osvestiti i ovim lopovima prerusenim u „radničke predstavnike“ jasno i glasno reći: „Mrš!“ Zbog toga je jedna od najbitnijih aktivnosti ASI-ja radikalizovanje štrajkova i njihovo povezivanje. Samo se upornošću i istrajavanjem u našoj borbi kroz direktnu akciju, odbacivanjem sindikalnog vođstva možemo istinski izboriti za naše interese. Radikalizovanjem štrajkova i istrajavanjem u njima mi stičemo neophodno samopouzdanje kao i iskustvo koje će nam dobro doći u predstojećim sukobima sa gazdama i državom.

Povezivanjem štrajkova i, samo naizgled, različitih zahteva mi gradimo radničku solidarnost i svest da se samo uz pomoć nje možemo efikasno izboriti za svoja prava. Radnička muka je uvek ista, zato i naša borba mora biti ujedinjena i solidarna!

Rad na organizovanju anarho-sindikálnih udruženja nezaposlenih! U vremenima velike nezaposlenosti nadnice su jedva dovoljne za puko preživljavanje. Međutim ukoliko se nezaposleni organizuju u jake i međusobno povezane organizacije, mogu vršiti pritisak (npr. blokadama puteva zahtevati posao i povećati cenu nadnice), mogu kolektivno pregovarati sa poslodavcem umesto pojedinačnog cenkanja. Gazde i država mogu da razbiju štrajk dovođenjem štrajk-brehera, međutim ako nezaposleni, organizovani u anarho-sindikálna udruženja odbiju da izdaju klasne interese i da budu štrajk breheri ovakvo razbijanje štrajkova biće onemogućeno. Na ovaj način se na delu iskazuje solidarnost i unutar klasno jedinstvo.

Besplatno obrazovanje! Školarine neprekidno rastu. Nejednaki koje će biti izazvane ogromnim školarinama od rođenja će decu razvrstavati u više i niže klase! O pratećim pojavama koje sa sobom nosi privatna svojina ne treba ni govoriti. Koliko će deca sa sela morati da odvajaju za smeštaj, pored svih drugih dažbina koje će pratiti buduće školovanje! Obrazovanje će postati privilegija dece masovnih ubica, dokazanih kriminalaca i ratnih profitera.

Proučavanje istorije i stremljenja radničkog pokreta! „Centar za libeterske studije“ je izdavačka kuća ASI, ali se CLS osim izdavaštva bavi istraživanjem socijalnih pokreta i projekata utemeljenih na slobodi, ljudskom dostojanstvu i jednakosti. Centar je laboratorija slobode, razvijanja znanja i kreativnosti, ljudskih potencijala ličnosti i zajednice. Uzajamna saradnja i pomoć, solidarnost, lični primer i odgovornost, tolerancija i dijalog kao put ka istini, vrednostima slobode i razuma, jesu merila ove ljudske i intelektualne zajednice.

Naš cilj je da nizom akcija na ulici, u fabrikama, na mestima gde se štrajkuje, kao i svuda gde će se tek javljati izlivi nezadovoljstva, jačamo klasnu svest onih koji su opljačkani i koji pokušavaju da žive od svog rada. Pozivamo sve one koji su osiromašeni i obespravljeni u ovoj zemlji da podrže naše akcije.

Svaki pojedinac i pojedinaka su dobrodošli i više nego dragoceni! Svaka inicijativa za osnivanje Sindikata je od neprocenjive vrednosti! Svako pokretanje novih akcija i inicijativa na lokalnom nivou je jedini način da sačuvamo dostojanstvo! Ne smemo dozvoliti da nas omalovažavaju! Moramo se svesno izboriti za svoja prava! To je jedino moguće udruživanjem, solidarnošću i velikim brojem aktivnih pojedinaca i pojedinki!

Anarho-sindikalistički bilten - mesečnik Sindikalne konfederacije
„Anarho-sindikalistička inicijativa“ sekcije Međunarodnog udruženja radnika i radnica

Telefoni: 063/8372-458, 063/263-775

Adresa: CLS, Poštanski fah 6, 11077 Beograd

E-mail: info@inicijativa.org

Web sajt: <http://www.inicijativa.org>

Tiraž: 5000